

Utorok po 2. velkonočnej nedeli

Rozjímanie na utorok po 2.
velkonočnej nedeli.

Navrhované témy: Nikodém po
kríži; jednota je od začiatku
darom a úlohou; kresťanov
spoznajú podľa ich vzájomnej
lásky.

09.04.2024

ROZHOVOR MEDZI Ježišom a
Nikodémom bol pravdepodobne
dlhý, aj keď evanjelium o ňom
uvádza len niekoľko viet. Tento učiteľ
zákona očakával, že sa stretne s

prorokom, s niekým Bohom
vyvoleným, ale jeho očakávania boli
úplne prekonané: bolo tu niečo iné,
niečo radikálne odlišné, človek, z
ktorého úst počul zjavenia, o ktorých
nikdy netušil. Nevieme, do akej
miery im rozumel a koľko
podrobností mu chcel Ježiš v tej
chvíli vysvetliť. Vieme však, že v
ťažkých hodinách Umučenia, keď sa
takmer všetci učeníci rozutekali,
Nikodém verejne vystúpil, aby
dôstojne pochoval Kristovo telo. V tej
chvíli si spomenul na slová z toho
nočného rozhovoru, keď Pán
predpovedal svoju smrť na kríži a
ovocie tejto obety: „A ako Mojžiš
vyzdvihol na púšti hada, tak musí byť
vyzdvihnutý aj Syn človeka, aby
každý, kto verí, mal v ňom večný
život“ (Jn 3, 14-15).

Nikodém poznal túto epizódu z
histórie svojho národa: Mojžiš
vyvesil na žrd' bronzového hada, aby
tí, ktorých na púšti uštipol jedovatý

had, boli pri pohľade naň uzdravení (porov. Num 21, 8-9). S odkazom na túto epizódu nám Ježiš pripomína, že „nik sa nevládze oslobodiť od hriechu sám, svojimi vlastnými silami, ani prekonať samého seba. Nik nie je schopný úplne sa vymaniť zo svojich slabostí, zo svojej osamelosti, zo svojho otroctva. Všetci potrebujú Krista ako vzor, učiteľa, osloboditeľa, spasiteľa a oživovateľa“^[1]. Aby sme uverili, aby sme boli spasení, aby sme sa naučili milovať, musíme sa pozeráť na Krista na kríži. V jeho gestách a slovách pochopíme lásku, ktorú chce vstúpiť do našich sŕdc. Okrem tohto nočného rozhovoru Nikodéma ešte viac premenilo jeho osobné stretnutie s krížom. Odvtedy prekonal svoj strach a ľudské ohľady, aby sa otvorene ukázal ako Ježišov priateľ. Kontemplácia kríža nás vždy mení.

AJ APOŠTOLI sú ešte viac premenení, keď po Pánovom zmŕtvychvstaní dokážu pochopiť skutočný rozsah a význam jeho smrti na kríži. Vryje sa im do srdca, že „je to Láska, ktorá priviedla Ježiša na Kalváriu“; a že „na kríži sú všetky jeho gestá a všetky jeho slová prejavom lásky, pokojnej a silnej lásky“^[2]. Iba ak sa hlboko zahľadia do veľkosti Božej lásky na kríži, môžu plne pochopiť na jednej strane nové prikázanie, ktoré im Ježiš dal počas Poslednej večere (porov. Jn 13, 34), a na druhej strane prosbu o jednotu medzi učeníkmi, ktorú Kristus vzniesol k Otcovi v tú istú noc (porov. Jn 17, 21).

Tieto Ježišove slová o bratskej láske a jednote apoštoli verne odovzdali prvým kresťanom. Pri opise rodiaceho sa spoločenstva v Jeruzaleme sa skutočne hovorí, že „množstvo veriacich malo jedno srdce a jednu dušu“ (Sk 4, 32). Jednota a harmónia, ktorú dosiahli,

nebola len ľudským výdobytkom, ovocím praktizovania spoločenských cností alebo uzatvárania šikovních dohôd. Bol to predovšetkým Boží dar, dielo Ducha Svätého v tých, ktorí sa krstom narodili do života milosti. Ale zároveň s tým, že to bol dar, si hneď uvedomujeme, že to bola aj úloha: smutný príbeh Ananiáša a Zafiry, ktorý sa rozpráva hneď potom (porov. Sk 5, 1-10), jasne ukazuje, že táto jednota - silná až do bodu, keď je jedno srdce a jedna duša - bola vzácnym, ale krehkým darom, ktorý závisel aj od osobnej slobody každého človeka, aby bol otvorený prijať ju.

Tento „zázrak jednoty“ uskutočňuje Duch Svätý, ale závisí aj od toho, či sme správne disponovaní na jeho prijatie: môže mu brániť pýcha, sebecko, reptanie, nedôvera... „Skutky apoštolov ukazujú, ako sa vo svätom meste Jeruzaleme, poznačenom udalosťami nedávnej

Paschy, rodila Cirkev. Táto mladá Cirkev hneď od začiatku *zotrvávala v spoločenstve*, to znamená, že vytvorila spoločenstvo potvrdené milosťou Ducha Svätého. A tak je to dodnes. Ježiš Kristus vo svojom Veľkonočnom tajomstve je stredobodom tohto spoločenstva. On spôsobuje, že Cirkev žije, rastie a naplňa sa ako telo, *pevne zviazané a pospájané všetkými oživujúcimi spojivami, podľa činnosti primeranej každej časti, rastie a buduje sa v láske* (Ef 4, 16)^[3]. Jednota je pre Cirkev darom a úlohou každého jedného z nás.

„APOŠTOLI veľkou silou vydávali svedectvo o zmŕtvychvstaní Pána Ježiša a na všetkých spočívala veľká milosť“ (Sk 4,33). Kresťanstvo sa v prvých storočiach rýchlo šírilo. Stalo sa tak vďaka odvahe kresťanov, ale

predovšetkým vďaka svedectvu lásky, ktoré žili medzi sebou a snažili sa ho šíriť medzi všetkými. „Vidíte, ako sa navzájom milujú,“ často poznamenávali, „vidíte, ako je každý odhodlaný zomrieť za druhého?“^[4].

Aby boli kresťania dôveryhodní, musia byť jednotní; láska, s ktorou sa k sebe správajú, musí žiariť. Apoštolát nie je nič iné ako prelievanie tejto lásky voči všetkým, pretože každý prežíva hlboký záujem o druhých. Svätý Josemaría to považoval za podstatné pre Opus Dei: „Chcem, aby Dielo bolo vždy také: malá, úzko spojená rodina, hoci sme roztrúsení po celom svete“^[5]. Poznamenal tiež, že nech je jeho apoštolát akokoľvek rozšírený, mali by sme sa usilovať o posilnenie ovzdušia dôvery a jednoduchosti, radosti a náklonnosti.

„Akú veľkú zodpovednosť nám dnes Pán zveruje. Hovorí nám, že ľudia

spoznajú Ježišových učeníkov podľa toho, ako sa navzájom milujú. Inými slovami, láska je preukazom totožnosti kresťana, je jediným platným *dokladom* na to, aby bol uznaný za Ježišovho učeníka. Ak tento doklad stratí platnosť a nie je neustále obnovovaný, prestávame byť svedkami Majstra. Preto sa vás pýtam: Chcete prijať Ježišovo pozvanie byť jeho učeníkmi? Chcete byť jeho vernými priateľmi? Pravý Ježišov priateľ sa vyznačuje predovšetkým konkrétnou láskou (...), milovať znamená darovať nielen niečo materiálne, ale aj niečo zo seba: svoj osobný čas, svoje priateľstvo, svoje osobné schopnosti“^[6].

Prosme Presvätú Bohorodičku, aby sme s teplom konkrétnej lásky a s jednotou, ktorá všetkých priťahuje, vedeli odovzdávať svetlo a teplo viery.

[1] *Ad Gentes*, bod 8.

[2] Svätý Josemaría, *Krížová cesta*, XI. zastavenie.

[3] Svätý Ján Pavol II, *Homília*, 13-VI-1999.

[4] Tertulianus, *Apologeticum*, 39.

[5] Svätý Josemaría, *Poznámky z rodinného stretnutia*, 17-V-1970.

[6] František, *Homília*, 24-IV-2016.
